

10 | **mirador** | ESQUERRA NACIONAL 110
30 SETEMBRE-6 OCTUBRE 2008

ANÀLISI D'UNA POLÍTICA ESTRUCTURAL

El carlisme català a la Segona República

ROBERT VALLVERDÚ és doctor en
Història i llicenciat en Filologia Romànica

Aquest llibre, guardonat amb el premi Andreu Nin 2006, estudia en profunditat el tradicionalisme català durant el període republicà i s'emmarca dins les lluites electorals i les turbulències polítiques, socials, econòmiques, militars i ideològiques dels anys trenta. L'estudi redescobreix el tradicionalisme en uns anys en els quals havia quedat en la penombra. D'aquí la importància d'aquesta recerca, que obre nous camins, fins ara oblidats, com ara, el nombre de forces, l'organització i l'actuació a Catalunya dels requetés catalans el 19 de juliol de 1936 o el projecte d'Estatut d'autonomia elaborat pels carlins l'any 1930, on per primera vegada es parla d'un pancatalanisme que integri tots els pobles peninsulars que lliurement es considerin inclosos en el seu àmbit, és a dir, tots els pobles que formen part dels Països Catalans.

La mort del rei Jaume i la seva substitució per Alfonso Carlos, un ancià de vuitanta anys, integrista;

Reunió en un centre carlí el 1934.

la unió de les tres branques carlines separades des del segle XIX i agrupades ara amb el nom de Comunitat Tradicionalista; l'arribada al partit de nuclis procedents de l'alfonsisme i el conservadorisme catòlic; la dimissió del cap regional Miquel Junyent... provocaren que el carlisme evolucionés cap a posicions més conservadores i de manera gradual s'anà distanciant de la República, per la seva actitud anticlerical i laicista, i de la principal força de la dreta catalana, la Lliga.

El carlisme català durant la Segona República Espanyola (1931-1936)

Robert Vallverdú
Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Aquest gir dretà provocà enfrontaments amb la Generalitat i el principal partit que li donava suport, ERC. Amb tot, la innovació més radical dels carlins catalans fou el canvi d'actitud respecte de l'Estatut: si en un principi hi havien estat a favor, després acabaren atacant-lo, fet que provocà que un grup de militants carlins encaçalats per J. B. Roca i Caball, Josep Cirera i J. M. Trias i Peix fundessin UDC, de pensament més autonomista.

El llibre aporta les claus de la complexitat de molts carlins amb el franquisme i aprofundeix en la divisió interna d'una força política molt més rellevant del que fins ara es creia. L'arribada de Fal Conde, un integrista andalús, com a secretari general del Tradicionalisme espanyol i la preparació d'un requeté actiu llençaren el carlisme a donar suport a l'exèrcit rebel, durant la guerra civil, malgrat els esforços de Tomàs Caylà, el nou cap regional de Catalunya, per impedir-ho.

En definitiva, el llibre repara una important llacuna del passat carlí català i és molt útil per conèixer més bé aquesta opció política en una de les etapes bàsiques i més apassionants de la nostra historiografia contemporània.